

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת חֻקַּת

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֻלְקָה.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בִּישְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֻבֵּר וּרְמ"א מִחֻלְקָה לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפֹרֵי הַזֹּהַר, סְפֹרִים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מְכֹל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וּפְּנֵי יְרוּיָחוֹ בְּסַעֲוָדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוָדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. מְזַכֵּה הַרְבִּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ח. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקָת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָּה, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

וְיֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעַל הַזֹּהַר הַעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "קַבֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹבֵב" א

תְּשִׁירֵי תִשְׁעֵי"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מקראי אור - סדר ועימוד

052-7615936

תּוֹכַן הָעֲנִיּוּנִים

- ד..... זכּוּתָא דְּבַר יוֹחַאי
- ה..... אור הזֶהר המְחַלֵּק
- ז..... הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמְּשֵׁךְ)
- ט..... שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שְׁבֵת מְחַבֵּר וּרְמ"א
- יא..... שְׁבֵת בּוֹ תָּשׁוּב
- יט..... זֶהר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשְּׁבֵת וְיָמִים טוֹבִים
- יז..... מְדוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?
- כא..... הַשְּׁבֵת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ
- כג..... סְפוּרֵי הַזֶּהר
- כז..... בְּדַרְכֵי הַזֶּהר
- כט..... מִזְכָּה הָרַבִּים כְּהַלְכָתָהּ
- לא..... אֲגָרוֹת הַזֶּהר

זכותא דבר יוחאי

רק המשתדלים בתורה ועוסקים בה לתקנה ולקשרה בשרשה, כל בניהם הם צדיקי אמת, ונקראים בני המלך, בנים קדושים

רבי יהודה אומר, מאן דלא חס על נפשיה, היך ישלוף נפשא דכשרא לבריה. אמר רבי אלעזר, תנוהנא על דרא, והא אתמר מלה וכו'. ועל דא כתיב אל תהיו כסוס כפרד אין הבין. זכאין אינון צדיקיא, דמשתדלי באורייתא, ונדעין אורחוי דקודשא בריך הוא, ומקדשי גרמיהו בקדושא דמלכא, ואשתכחו קדישין בכלא, ובגין כך משלפי רוחא דקודשא מלעילא, ובניהו בלהו זכאי קשוט, ואקרוין בני מלכא בנין קדישין.

תרגום ללשון הקודש: רבי יהודה אומר, מי שלא חס על נפשו, [פרש במתוק מדבש: מי שאינו חס על נפשו לעסוק בתורה לתקנה ולקשרה בשרשה] איך ישלף נפש כשרה לבנו? [פרש במתוק מדבש: איך יכול להמשיך נפש כשרה לבנו, כי אם הוא בעצמו אינו מקשר למעלה, איך ימשיך נשמה קדושה לבנו, כי אין דרך להמשיך נשמה אלא על ידי קדשת גשמתוא]. אמר רבי אלעזר, תמהני על הדור, והרי הדבר נאמר וכו'. ועל זה כתוב אל תהיו כסוס כפרד אין הבין. אשריהם הצדיקים שמשתדלים בתורה ויודעים את דרכי הקדוש ברוך הוא, ומקדשים את עצמם בקדשת המלך, ונמצאים קדושים בכל, ומשום כך שולפים רוח של קדש מלמעלה, וכל בניהם הם צדיקי אמת, ונקראים בני המלך, בנים קדושים.

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חברו, אם שמע - מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו. - ואם פרצונך לזכות לעולמות נצח "עין לא ראתה..". ולקרב הגאולה - הנך יכול לחלק ספר "ערפה של שעה", המעודד ומעורר ללמוד וזה"ק בכל יום, ובפרט בשבת קודש וביום טוב. (אפשר להשיג אצל "מפעל הווהר העולמי" בחינם ובכמיות - כדי לזכות את הרבים).

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חברו, אם שמע - מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל

א. כתב הרמ"ז וז"ל: כמה עקרים גדולים להמשיך נשמה קדושה לבנים. א. העסק בתורה, שבה מאיר פנימיות העולמות שהוא מקור הנשמות הקדושות, וכל שפן אם זכה לחדש חידושין בתורה, שבהם מוליד אור חדש ממש ממקורות נשמתו, ובזה יזהיר ממנו בנשמת הולד היולד... (ועין המשך דבריו במתוק מדבש פרשת קדושים דף פ' ע"א).

המשך בעמוד 1

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

ועקרי סודות הזהר הם מחתמין באַלף עיזקין

ועיין בתשובות חות יאיר (סימן ר"י) מה שכתב הוא ומה שכתב בשם אביו זכרונו צדיק לברכה לחיי העולם הבא עיין שם שהאריכו בדברים האלה ועם כל זה לא מנעתי עצמי מללמד בזהר בשפתות וימים טובים וסמכותי יתדותי על מה שכתב הזהר פרשת במדבר וזה לשונו: והמשפילים יבינו מסטרא דבינה וכו'. שמעינו מהמאמר הזה, שטוב הוא ללמד הזהר שבזכות זה יפקון מן גלותא אמנם ממה שכתוב דעתידין ישראל למטעם וכו' האי ספר הזהר, משמע טעימה בעלמא, אמנם לא להסביר סברה מדנפשיה בדבריהם שאינם מבינים לו בנקל בלי עיון וכוה עשיתי ואעשה כי יש בו מוסרים והנהגות ישרים להתקדש אפלו ממה שמתר לו גם מראה לנו גדלות ורוממות תורתנו הקדושה אבל ממה שנראה שהם דברים פשוטים הם עומדים ברומו של עולם ועקרי סודות הזהר הם מחתמין באַלף עיזקין כדאיתא בזהר ולא יפתח עד כי יבוא הגואל וחדושי תורה מאתו יצאו ומלאה הארץ דעה וגומר.

החפץ חיים: מעורר לכלם שילמדו כל שבת את הזהר של אותה פרשה ואפלו לבחורים

פתב בהוספה ליסוד יוסף (תקון יג) דההגבלות על למוד הקבלה כגון שילמד מפי מקבל ולא מפי כתבים וכו' זה לא נאמר על למוד ספר הזהר עיין שם. וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוד זכרונו צדיק לברכה משם רבו החפץ חיים זכרונו לברכה שעל למוד ספר הזהר אין שום הגבלה כי רבו מדרש והיה החפץ חיים מעורר לכלם שילמדו כל שבת את הזהר של אותה פרשה ואפלו לבחורים. (הוספות בגין יוסף)

כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.
 ואם ברצונך לזכות לעולמות נצח "עין לא ראתה..." ולקרב הגאולה - הנך יכול
 לחלק ספר "ערבה של שעה", המעודד ומעורר ללמוד וזה"ק בכל יום, ובפרט בשבת
 קודש וביום טוב. (אפשר להשיג אצל "מפעל הזוהר העולמי" בחינם ובכמיות - כדי לזכות את הרבים.
 ואם בזכותך ילמד אפילו יהודי אחד את הזוהר הקדוש, הרי תזכה למיליוני
 שנות תורה, כי כל הלומד שעה וזה"ק בשבת, עולה לו למאה מליון שנה תורה.
 ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, [ימי שנותינו בהם שבעים]
 תגיע ל- 640 מלילארד שנה תורה. ואם בזכותך תתארגן שיעור למנן יהודים שילמדו
 בזוהר הקדוש תגיע לסכום אגדי של מיליארדי שנים תורה.

ובזוה"ק (פרשת ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף. ועוד, כידוע
 כל עשרה ביה שכינה שררה, אמה מכפיל כל מנן יהודים באלף. תגיע למספר שקשה
 מאד לחשב והוא לערך: 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את
 גודל השכר הנצחי שיוקפו לזכותך בנודאות!!!

חזינן השתא עד כמה גדול ועצום כחו של הלמוד בספר הזוהר. עתה אין לנו אלא
 לחזק את ידי עושי מלאכת הקדש, להוסיף להם אמץ וכח וחזק בעבודתם הקדושה.
 אמצו מתנים וחגרו עז להמשיך ולהפיץ את אורו של רבי שמעון בר יוחאי, לפרסם
 כחו בעולם ולסיע בכל מה דאפשר, והוסיפו לעשות חיל ולהרבות חילים לקודשא
 בריך הוא ואורייתא, לאוקמא שכינתא מעפרא.

וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר לכל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד
 ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות, למען הקים השכינה
 הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים.

על כן אחי! כל אחד יכלל בלימוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה,
 ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב במהרה בימינו ברחמים, אמן כן יהי
 רצון.

הַסְכָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמְּשֻׁב)

שנת תשד"ם

**מנחם מענדל שניאורסאהן ליובאוויטש
איסטערן פארקווי ברוקלין נ. י.**

ב"ה, י"ז אדר תשד"מ

ברוקלין

הרה"ג הו"ח אי"א נו"נ עוסק בצ"צ

כ' מו"ה שלום יודא שי'

שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת החו' (מדריך לכשרות ולחזוק הדת והיהדות), ות"ח.

ודבר בעתו

בחדש אדר ראשון - חדש העיבור המשלים שנה זו,

ובסמיכות לפורים קטן, ומפורסם מאמר דא"ח דפ"ק שנת פרזת, והמעשה הוא העיקר.

הפ"ג שבמכ' יקראו בעת רצון על הציון הק'.

כבוד ובברכה להצלחה ולב'

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

נתן צבי פרידמן

ב"ה, יום ב' "ויברכם" טו"ב אדר ב תשמ"ד

בין גאולה לגאולה, נזכה לישועה במהרה

כבוד הרה"ג המהולל בתשבחות, חובר חברים מחוכם רבי שלום יהודה גרוס

ישא ברכה מאת ה'!

שמח לבי ויגל כבודי לקראת קבלת הספר החשוב "אכילת מצות בישראל" בימים

אלו ששואלין ודורשין בהלכות הפסח, הנה הספר הזה הוא בבחינת דבר בעתו מה טוב,

ללמד לבני ישראל לקיים מצוה קדושה זו בהכשר ויתרון.

חשיבותו המיוחדת של ספר זה הוא בהיותו מקיף ומרכז בתמצית את כל הנשוא

והנושא.

שני דברים אלה, ההיקף והריכוז לא כל פעם הולכים יחד שלובי זרוע, לפעמים הדבר

מקיף אבל מתפשט ומתרחב יותר על המידה, ולפעמים יש מקצר אבל לא מקיף את

זהר
השבת

הנושא, כאן אנחנו מוצאים את כל מה שהאדם מישראל צריך לדעת, ולעומת זה שומר על הדרכת חז"ל (פסחים ג) לעולם ישנה אדם בדרך קצרה, כת"ר מצא את האיזון לשני הדברים גם יחד, וכך פירס את האור הגדול הבוקע ממצוה קדושה זו, לפני הדורשין והמתענינים, כדי לדעת מה יעשה ישראל!

יזכה כת"ר להמשיך בעבודה קדושה זו, לזכות את הרבים.

בברכה שלימה

הרב נתן צבי פרידמן

רב מקומי בשכון ה' בני ברק

יום ד' ח' טבת תשד"מ

אנו מאשרים בזה את קבלת 2 הספרים על מ"א נפש ישעיה ואכילת תרנגולים כל אחד מאתנו קבל את הספרים הנ"ל ותודה רבה ע"ז.

הרב שמואל מייבסקי - יוסף שפיצר - צבי קופמן - משה אסייג - גיאת שלמה - משה י. זייבלד - ישראל גוטליב - שלמה ברזסקי - שמואל זייבאלד - אברהם דוד רוזל - מרדכי בוקשפן - בן ציון שקול - יוסף קניגספור - שלמה גולובניץ - יוסף צדוק - הלל כהן - אריה בוימל - יוסף קויפמן - משה לב - בן ציון מיכאל שוילי - יצחק מיכאל - רן שלום - מסעוד חזן - ש. גור אריה - א.ג.

נא לשלוח עוד חמש ספרי אכילת תרנגולים ונפש ישעיה כי זה חסר עוד לכמה שוחטים.

בכבוד רב

ש.צ. וינר

פרץ אריאל

יום ז' אדר ב' תדש"מ

לפאר הדור שר התורה אביר הרועים הגאון האדיר הרב ר' שלום יהודה גראס שליט"א רב דקהל מגן שאול ור"מ בישיבה וכולל בית ישעיה.

שלמא רבא לכהדר"ג שליט"א.

תודה מקרב לב על המתנה הנאה ספר אכילת מצה בישראל תורה וגדולה כאחד זכה הדר"ג שליט"א, הצצתי וזכיתי באלפי שקלים היתכן? כתה"ר מעיר על שינים תותבות והזמנתי לחג הפסח חדשים שאוכל להשתמש בהם בפסח, ומזונות של אדם קצובים חוץ מהוצאות שבתות וימים טובים, בוודאי הקב"ה ימציא לי אלפי שקלים...

וה' יתן לו כח לחבר כל הספרים שנגזר עליו מן השמים כמו שאנו אומרים בכל יום ויתן חלקנו בתורתך" ויזכה לקבל עם ספריו היקירים פני משיח צדקינו אמן.

בהערצה ובאהבת עולם

תלמידו המתאבק בעפר רגליו

הרב פרץ אריאל

רב ואב"ד לשכת הרבנות, הוד - השרון

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לְשַׁבַּת פְּרֻשֵׁת חֻקַּת

המשיך סימן שיז - דין קשירה ועניבה בשבת
ג. מתירין בית הצואר מקשר שקשרו כובס שאינו קשר של קיימא אבל אין פותחין אותו מחדש דמתקן מנא הוא. הגה: אפילו כבר נפתח רק שחזר האומן וקשרו או תפרו ביחד כדרך שהאומנים עושין (רבינו ירוחם חלק י"ד) ולכן אסור לנתק או לחתוך זוג של מנעלים התפורים יחד כדרך שהאומנים עושין אף על גב דהתפירה אינה של קיימא דאין חילוק בתפירה בין של קיימא לאינה של קיימא (הגהות מרדכי פרק כמה טומנין) ויש מתירין בתפירה שאינה של קיימא ואין להתיר בפני עם הארץ (בית יוסף):

ד. קושרין דלי במשיחה או באבנט וכיוצא בו אבל לא בחבל והני מילי כדליים הקבועים כבור אבל דליים שלנו שאינם קבועים כבור אינו קשר של קיימא:
ה. עניבה מותר דלאו קשר הוא. הגה: ואפילו אם עשה קשר אחד למטה נוהגין בו היתר (אגור):

ו. קושרים חבל בפני הפרה בשביל שלא תצא אפילו כב' ראשי הפתח ולא חיישינן שמא יתיר ראש האחד ויוציאנה דרך שם ויניח ראש השני קשור:
ז. מטלטלין חבל של גרדי (פירוש אורג) לקשרו באבוס ובפרה ולא חיישינן שמא יתיר ראש האחד ויניח ראש השני קיים אבל חבל דעלמא לא והני מילי לקשרו באבוס ופרה אבל אם היה קשור באבוס ורוצה לקשרו בפרה או אם היה קשור בפרה ורוצה לקשרו באבוס מותר בכל חבל:
סימן שיח - דין המבשל בשבת, ובו י"ט סעיפים

א. המבשל בשבת (או שעשה אחת משאר מלאכות) (טור) במזיד אסור לו לעולם ולאחרים מותר למוצאי שבת מיד ובשוגג אסור בו כיום גם לאחרים ולערב מותר גם לו מיד (ואם אמר לאינו יהודי לעשות לו מלאכה בשבת עיין לעיל סימן ש"ז סעיף כ'):
ב. השוחט בשבת לחולה בין שחלה מאתמול בין

שחלה היום מותר הבריא לאכול ממנו חי (בשבת) אבל המבשל (או עשה שאר מלאכה) לחולה אסור (בשבת) לבריא או לחולה שאין בו סכנה דחיישינן שמא ירבה בשבילו. הגה: ואפילו בישל על ידי אינו יהודי אסור בשבת (תוספות פרק קמא דגיטין ור"ן פרק אין מעמידין) ואם קצץ פירות מן המחובר לחולה בשבת אפילו היה חולה מבעוד יום אסור לבריא בשבת משום שגדל והולך בשבת ויש בו משום מוקצה (בית יוסף בשם אורחות חיים):
ג. כשם שאסור לבשל באור כך אסור לבשל בתולדת האור כגון ליתן ביצה בצד קדרה או לשברה על סודר שהוחם באור כדי שתצלה ואפילו בתולדת חמה כגון בסודר שהוחם בחמה אסור גזירה אטו תולדת האור וכן אסור להטמינה בחול או באבק דרכים שהוחמו מכח חמה אבל בחמה עצמה כגון ליתן ביצה בחמה או ליתן מים בחמה כדי שיחמו מותר:
ד. תבשיל שנתבשל כל צרכו יש בו משום בשול אם נצטנן. הגה: ויש אומרים דוקא אם מצטמק ויפה לו (רבינו ירוחם חלק ג'). ואם לא נתבשל כל צרכו ואפילו נתבשל כמאכל בן דרוסאי שייך בו בשול אפילו בעודו רותח והני מילי שיש בו בשול אחר בשול כתבשיל שיש בו מרק אבל דבר שנתבשל כבר והוא יבש מותר לשרותו בחמין בשבת ואם הוא דבר יבש שלא נתבשל מלפני השבת אין שורין אותו בחמין בשבת אבל מדיחים אותו בחמין בשבת חוץ מן המליח הישן ומן הדג שנקרא קוליים האספנין שאינם צריכים בשול אלא מעט והדחתן היא גמר מלאכתן. הגה: והוא הדין כל דבר קשה שאינו ראוי לאכול כלל בלא שרייה דאסור לשרותו בשבת דהוי גמור מלאכה (הגהות מרדכי):
ה. יש מי שאומר דדבר שנאפה או נצלה אם בשלו אחר כך במשקה יש בו משום בשול ואסור ליתן פת אפילו בכלי שני שהיד סולדת בו ויש מתירין. הגה: בכלי שני ויש מקילין אפילו בכלי ראשון ונהגו לזיזו

ואפילו אם מצטמק ורע לו ואפילו אם נותנו שם לשמור חומו וראשון נראה עיקר ומכל מקום אם הוא תבשיל שיש בו רוטב ומצטמק ויפה לו אסור לדברי הכל:

ט. כלי ראשון (פירוש הכלי שמשמש בו על האש) אפילו לאחר שהעבירוהו מעל האש מבשל כל זמן שהיד סולדת בו לפיכך אסור ליתן לתוכו תבלין אבל מלח מותר ליתן לתוכו כיון שהעבירו מעל האש דצריכא מלחא כישולא כבשרא דתורא ויש מי שאוסר לתת לתוך כלי זה בשר מלוח אפילו הוא של שור. הגה: ונראה לי דבלא מלוח נמי אסור אלא דנקט מלוח דבלאו הכי אסור משום דם שבו ויש אוסרים לתת מלח אפילו בכלי שני כל זמן שהיד סולדת בו והמחמיר תבוא עליו ברכה (תוספות ומרדכי פרק כירה) ואם עבר ונתן מלח אפילו בכלי ראשון אפילו הוא על האש שעבד איסורא מותר המאכל דהמלח בטל על גבי המאכל (בית יוסף בשם שבולי הלקט):

י. אסור ליתן תבלין בקערה ולערות עליהן מכלי ראשון:

לכתחלה שלא ליתן פת אפילו בכלי שני כל זמן שהיד סולדת בו:

ו. כלי שיש בו דבר חם שהיד סולדת בו מותר להניחו בשבת על גבי קדירה הטמונה כדי שישמור חומו ולא יצטנן ויכול לטוח פיו בכצק אם יש לו בצק שנלוש מאתמול אבל אין מניחין כלי שיש בו דבר שאינו חם כל כך על גבי קדירה שהיא חמה כל כך שהעליון יכול להתחמם מחומה עד שתהא היד סולדת בו:

ז. יש מפרשים דהא דשרי להניח כלי שיש בו דבר חם על גבי קדירה הטמונה אפילו כלי התחתון על האש שרי ויש מפרשים שאם כלי התחתון על האש לעולם אסור:

ח. להניח דבר קר שנבשל כל צרכו על גבי מיחם שעל האש יש אומרים שדינו כמניחו כנגד המדורה וכל דבר שמותר להניחו כנגד המדורה במקום שהיד סולדת בו כגון שיבש מותר להניחו על גבי מיחם שעל גבי האש ויש אומרים דהוי כמניח על גבי כירה לכתחלה ואסור אפילו אם נתבשל כל צרכו

ט' לא תשבת מפי זרעו

12.000 ספרי הזוהר בכל בית!
ספרים, דרשות לשמועה, קבצים ותמונות ועוד...

מזמרת החבור שליך
ספר הזוהר הקדוש
יצאו בני ישראל
מן הגלות
בדממים

"מהאי תמורא דליך
דאיהו ספר הגדה
פקון ביה מן גלותא
ברחמי"

מאגר ספרי הזוהר הקדוש הגדול בעולם!

תקליטור "יוצרות הזוהר"

הזוהר הישן

נחל לכיש 24/3 - בית שמש
054-843-6784
"קול הזוהר"
שיטורים בזוהר הישן בטלפון
0722-990044

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוּשׁ וְסִפְרֵי קִבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשֵׁים וְסִפְרֵי בְּעַל שֵׁם טוֹב

אמנם כשהנשמה עולה בגן עדן של מעלה, אז כבר נתבררה ונצרפה בכל מצוה ומצוה בגן עדן של מטה, וזכתה למדור היותר עליון, ועולה למעלה בצרור החיים, ואינה צריכה עוד צירוף, אלא עולה שם ממדרגה למדרגה להתעדן בכולם בלי שום בדיקה כשם שהיו בודקים אותה כשהיתה בגן עדן של מטה כדפרישית. זה דעתי בעניני גן עדן וגיהנם כפי מה שראיתי והבנתי בדברי רבותינו זכרונם לברכה ומפי ספרים.

ודע שכללתי באלו הדברים הרבה ולא פרשתיים באורך מיראת האריכות למען לא יקוץ הקורא. כי כוונתי בחיבור זה שיהיה מובן לכל קורא בו ולא יקוץ בדברי ויקבל מוסר מסבת היותו קורא בפיו ענין גן עדן וגיהנם, וקצת ממה שיש בתענוגי גן עדן ועונשי גיהנם. ובהיות כוונתי זו אכתוב פה פיסקא אחת קטנה מה שכתב הרב החסיד ז"ל (בעל ראשית חכמה) מעונש גיהנם למען יחרד ויפחד הקורא בו ולפחות יהרהר תשובה בלבוקייה ומחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה.

הערות

ק"ח. בזוהר חלק א' רכז, א), כתוב, יש גן עדן למעלה ויש גן עדן למטה, ויש גיהנם למטה ויש גיהנם למעלה. ובמאמר העיקרים 'בגן עדן וגיהנם' כתוב, ולנשמות היוצאות מהגוף בעת הפטירה, הוכנו מקומות בעולם הבא. אם האדם זכה על ידי מעשיו בעולם הזה, נשמתו נכנסת לנוח עד לזמן התחי' במקום המנוחה שנקרא גן עדן. ובגן עדן יש מדרגות שונות, יש גן עדן תחתון ויש גן עדן עליון. בגן עדן התחתון - יושבות הנשמות באותו מראה, דמות וצורה של הגוף החומרי שהן היו בו בעת היותם בעולם הזה, ויש שם סוגים שונים של הנאות. ואילו בגן עדן העליון - הנשמות יושבות שם בבחינת נשמות ממש, והן נהנות בסוגי הנאות רוחניות גדולות ונשגבות יותר מההנאות שיש בגן עדן התחתון, וכן יש שם חילופי זמנים ושינויי עתים להנאות שונות ומתחלפות, ומדרגות שונות לנהנים שם. הגיהנום הוא המקום לנשמות שצריכות להיענש. שם הן מקבלות צער ומכאובים, כל אחת לפי מעשי'. ויש שם מדרגות שונות של צער כמו שיש בגן עדן מדרגות שונות של תענוג.

כתב במסכת גיהנם (פ"ב דף מ"ז ע"א משם ר"ל) וז"ל: אמר ריב"ל פעם אחת הייתי מהלך בדרך ומצאני אליהו הנביא אמר לי רצונך לעמוד על פתח גיהנם אמרתי הן. ראיתי בני אדם שתלויים בידיהם ובני אדם ברגליהם, והראני נשים שתלויות בדדיהן, והראני בני אדם שמאכילים אותם בשרם, ובני אדם שמאכילים אותם גחלי רתמים, ובני אדם יושבים חיים ותולעים אוכלים אותם. אמר לי אלו שכתוב עליהם (ישעי' ס"ז) ותולעתם לא תמות. והראני בני אדם שמאכילים אותם חול דק, והיו מאכילים אותם בעל כרחם דשניהם נשברות, והקדוש ברוך הוא אומר להם רשעים כשאכלתם הגזל היה מתוק בפניכם ועתה אין בכם כוח לאכול, לקיים מה שנאמר (תהלים ב) שני רשעים שברת.

והראני בני אדם שמשליכין אותם מן האש לשלג ומן השלג לאש כרועה זה שרועה צאנו מהר לבקעה ומבקעה להר, ועליהם הכתוב אומר (תהלים מ"ט) "כצאן לשאול שתו מות ירעם". אר"י כל מלאך ומלאך מוכן לפרוע עונש עבירה שעשה. זה בא ודן אותו והולך לו, וכן השני, וכן השישי וכן כולם, עד שמשלימין לכל העבירות שיש בידו עד כאן לשונו. **אש** של גיהנם חזק הוא אחד מששים מן האש שבשערי צלמות וכל מדור ומדור האש חזק יותר ששים מחבירו עד שבשאול חציו אש וחציו קרח. והרשעים שבתוכו כשיוצאים מתוך האש לוחץ אותם ברד, וכשיוצאים מן הברד לוחץ אותם האש ודולקן.

גרסינן התם שבעה מיני גיהנם ברא הקדוש ברוך הוא, וכל גיהנם וגיהנם יש בו שבעה מדורין, וכל מדור ומדור יש בו שבעה מדורות של אש וז' נהרות של ברד וכל אחד ואחד רחבה אלף אמה ועומקן אלף אמה וארכו שלש מאות אמה. וכל אחד ואחד מושכין ויוצאין זה אחר זה. וכל רשע ורשע עוברים בהם ונשרפים בהם, ומלאכי חבלה הממונים עליהם חוזרים ומחיים אותם על רגליהם, ומודיעים להם כל מעשיהם שהם רעים, וכל מעשיהם ודרכיהם שהם מקולקלין ואומרים להם אף עכשיו עברו לפנינו בנהר ברד ובנהרי אש ובנהרי הלפידים ובנהרי שלג על שעברתם על דברי תורה ומצות שניתן לכם בהר סיני, ואתם לא יראתם מאש של גיהנם, ומן דינא של אבדון, בואו ותנו חשבון על מעשיכם. ולא עוד אלא שבכל מדור ומדור יש בו שבעה אלפים סדקים, וכל סדק וסדק יש בו

שבעה אלפים עקרבים, וכל עקרב ועקרב יש בו שלש מאות חוליות, וכל חוליא וחוליא יש בו שבעה אלפים כדים מרים תלויים בו, ויוצאים ממנה שבעה נהרות של סם המות, ואדם הנוגע בו מיד נבקע, וכל אבר ואבר שלו מיד נופל, וכריסו נבקעת ונופלת על פניו, וכמה מלאכי חבלה עומדים ונוטלים כל אבר ומחיים אותם ומעמידים אותם על רגליהם ונפרעין מהם. עד כאן לשונו.

הבחירה ביד האדם לטוב או לרע ה"ו

ואתה בן אדם ראה נתתיך בעונשי גיהנם ובתענוגי גן עדן, והנה הנם לפניך שני דרכים, דרך המות, ודרך החיים, ובחרת בחיים למען תחיה וירשת חלקך ונחלתך בגן אלקים, שהבחירה בידך נתונה לבחור את הדרך ישכון אור, כי לא גזרו עליך צדיק ורשע, כאשר אמרו חז"ל (נדה ל"א) בפרשת תזריע וילדה זכר דבשעת צאת הטיפה המלאך מוליכה לפני המקום וגוזר עליה חכם או טיפש עני או עשיר גיבור או חלש, אבל צדיק ורשע לא קאמר.

ונראה דזהו ענין הסמיכות, כתיב לעיל להבדיל בין הטמא ובין הטהור וסמך אשה כי תזריע וגו', ירצה, היות הבחירה ביד כל אדם להיות טהור או טמא כלומר צדיק או רשע. בעבור דאשה כי תזריע מוליכין את הטיפה לפני הקדוש ברוך הוא כביכול ועל הכל גוזר אבל לא על צדיק ורשע, ולכן ברשותו של אדם להיות צדיק טהור או טמא, ולהלך ברגליו וליכנס בתוך משפטי גיהנם, או להלך וליכנס בגן עדן מקדם לעלות בצרור החיים, עד כאן לשונו הקדוש.

סדר יציאת הנפש

והנה בצאת נפשו של אדם^{ק"ט}, בא אליו המלאך הגדול והנורא שהוא מלא עינים, והאדם כשרואה אותו נהפכו מעיו בקרבו, ונשתנה תואר

הערות

ק"ט. בספר גשר החיים (חלק ג, פ"ו) כתוב, המיתה נקראת בתורה ובנביאים ובכתובים ובתלמוד ובמדרשים - בשמות שונים שמכנים את מציאות הנפש לאחר הפטירה. היא מכונה בשם - **הליכה**, כאדם ההולך ממקום למקום, "הולך בדרך כל הארץ" ועוד. היא גם נקראת בלשון - ביאה, "ואתה תבוא אל אבותיך בשלום", ועוד. היא נקראת בלשון - **שינה**, "וישנו שנת עולם" ועוד. בשם - **שכיבה**, "ושכבתי עם אבותי" (אבותי) ועוד.

פניו, מגודל הפחד והמורא מהמלאך הגדול והנורא שחרבו שלופה בידו עם כד של סם המות, כמו שמובא במסכת ע"ז (דף כ' ע"ב), וזה לשונו: אמרו עליו על מלאך המות שכולו מלא עינים. בשעת פטירתו של חולה עומד מעל מראשותיו וחרבו שלופה בידו, וטיפה של מרה תלוי' בו, כיון שחולה רואה אותו מזדעזע ופותח פיו וזורקה לתוך פיו, ממנה מת ממנה מסריח ממנה פניו מוריקות (ועיין גם כן להלן בפרקין (מזהר פ' נשא דף קכ"ו ע"ב)). ואמרינן לקמ"י בגמרא, אמר מר ממנה מת, נימא פליגא דאבוה דשמואל, דאמר אבוה דשמואל, אמר לי מלאך המות, אי לא דחיישינא ליקרא דברייתא הוה פרענא בית השחיטה כבהמה (ויפרשי' לראות מבחוץ כבהמה, אלמא מחתך ממש הוא), דלמא ההיא טיפה מחתכה להו לסימנין, עד כאן לשונו.

הערות

בשם - אסיפה, "ויאסף אל עמיו", ועוד. בשם - יציאה, כאדם היוצא ממקום למקום. בשם - פטירה, "כאדם הנפטר ממקום זה למקום אחר. בשם - מנוחה, ולכן נקרא המת בשם "מנוח".

סדר א'	סדר ב'	סדר ג'	סדר ד'	סדר ה'	סדר ו'	סדר ז'	סדר ח'	סדר ט'	סדר י'
אשרות הוהר	אשרות הוהר	אשרות הוהר	אשרות הוהר	אשרות הוהר	אשרות הוהר	אשרות הוהר	אשרות הוהר	אשרות הוהר	אשרות הוהר
כח הוהר חלק א'	תקוני הוהר דף הימי	תקוני הוהר דף הימי	תקוני הוהר דף הימי	תקוני הוהר דף הימי	אדרא רבא ווימא חלק ב'	אדרא רבא ווימא חלק א' ונסמזא עמי	זהרי ח' ספרים	אורות י"ב ספרים	טאות הוהר
עלוני אור הוהר מיוחדש אלו תשי"ט תשי"א	המחולק ל-34	המחולק ל-34	המחולק ל-34	המחולק ל-34	המחולק ל-34	המחולק ל-34	המחולק ל-34	המחולק ל-34	המחולק ל-34
10	9	8	7	6	5	4	3	2	1

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות והשמחה

ו בשעה שהעתיק הקדוש מתגלה ביום הזה וזה נמצא בצער, תפלתו עולה ועומדת לפניו, אז נקרעים כל גזרי הדינים שנגזרו עליו, ואפלו הסכימו בבית הדין של המלך עליו לרע - הכל נקרע, משום שבשעה שמתגלה העתיק, נמצאים כל החרות וכל השמחה, משום שמתגלה בהלולת המלך.

קריעת גזר הדין

ועל זה שנינו, קורעים לו גזר דינו של שבעים שנה. מי השבעים שנה? אלא, אף על גב שהסכימו עליו כל אותם שבעים כתרי המלך, שהוא נראה בהם, הכל נקרע, משום שהעתיק הקדוש נוטל (מבטל אותו ומנהה) את האדם, והדברים הללו, כשמתעוררים עליו בחלום בליל שבת.

למלך שעשה הלולא לבנו, וגזר שמחה על הכל. ביום הזה של

בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות והשמחה

ובשעתא דעתיקא קדישא אתגלי בהאי יומא, ואשתבח האי בצערא, צלותיה סלקא וקיימא קמיה, בדין אתקרעו כל גזרי דינין דאתגזרו עליה, ואפילו אסתפמו בבי דינא דמלכא עליה לביש, כלא אתקרע, בגין דבשעתא דעתיקא אתגלייא, כל חירו וכל חידו אשתבח, בגין דאתגלייא בהלולא דמלכא.

קריעת גזר הדין

ועל דא תנינו, קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה. מאן שבועין שנה. אלא אף על גב דאספמו עליה כל אינון שבועין בתרי מלכא, דהוא אתחזי בהו, כלא אתקרע. בגין דעתיקא קדישא נטיל (ס"א בטיל ליה והני) ליה לבר נש, והני מלי, כד מתערי עליה בחלמא בליליא דשבתא.

למלכא דעביד הלולא לבריה, וגזר חרונה על כלא. בהאי יומא

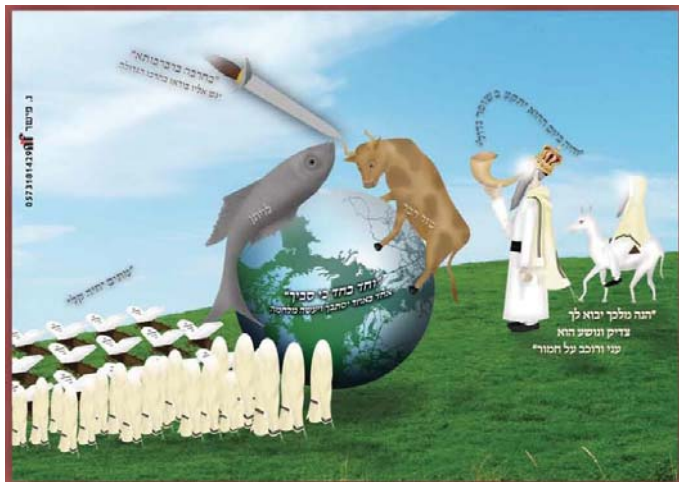

דהלולא, כל עלמא חוה חדאן, ובר נש חד הנה עציב, תפס בקולרא. אתא מלכא לחדוותא, חמא כל עמא חדאן במה דאיהו גזר. זקף עינוי, חמא ההוא בר נש תפס בקולרא עציב. אמר, ומה כל בני עלמא חדאן בהלולא דברי, ודא תפס בקולרא. מיך פקיד ונפקי ליה, ושאריו ליה מקולריה. (ס"א מקטרוי).

ההלולא כל העולם היו שמחים, ואיש אחד היה עצוב, תפוס בקולר. בא המלך לשמחה, ראה את כל העם שמחים כמו שהוא גזר. הרים עינוי, ראה את אותו האיש התפוס בקולר עצוב. אמר, ומה כל בני העולם שמחים בהלולא של בני, וזה תפוס בקולר? מיך צנה והוציאו אותו והתירו אותו מקולרו (מקשריו).

בך האי דשארי בתעניתא בשבתא, כל עלמא חדאן, ואיהו עציב, והאי אתפס בקולרא. בשעתא דעתיקא קדישא אתגלייא בהאי יומא, ואשתבח האי בר נש תפס בקולרא, אף על גב דאסבימו עליה כל אינון שבועין שנין דאמרן, בלא אתקרע, ולא שארי עליה דינא. ביומא אחרא אית ביה רשו למקרע ליה, בההוא יומא, כל שכן שבת.

בך זה ששרוי בתענית בשבת, כל העולם שמחים - והוא עצוב, וזה נתפס בקולר. בשעה שהעתיק הקדוש מתגלה ביום הזה ונמצא האיש הזה תפוס בקולר - אף על גב שהסבימו עליו כל אותם שבועים שנים שאמרנו, הכל נקרע, ולא שורה עליו הדין. ביום אחר יש בו רשות לקרע אותו. באותו יום, כל שכן בשבת.

מדוע משיח לא בא?

פרק א

א. הקב"ה אמר לנביא ישעיה, שתדע שהיהודים אינם רוצים להקטיב לך, אז אם אתה מקבל על עצמך ללכת ולהעניש את בני ישראל, וזאת אפלו אם הם ילעיגו עליך, אז אשלח אותך, ועל כך הטיב ישעיה, אני מוכן ללכת אפלו אם ילעיגו עלי ויכו אותי (מדרש רבה פ' צו).

ב. אחי, האמן לי, שלכן כשאני מקים את ה"הוכח תוכיח את עמיתך" - שיהודי אחד תבי להוכיח את חברו, כשהוא רואה שהחבר שלו עושה דבר שאינו טוב לעשות, אני תמיד מהדר לקים את המצוה ואף מוכן לריב עמו על כך, ויש לי בשל כך באמת שונאים רבים, לועגים לי ואף מכים אותי, אף זה כלל לא אכפת לי, רק דבר אחד אכפת לי.

ג. השל"ה הקדוש מצטט את הספר חסידים שספר: צדיק גדול נפטר, וכשבא לעולם האמת הודיעו לו כי הוא זכה לגן עדן בשל מצוותיו, ואז החלו למנות את כל המצוות שעשה, והוא שומע על מצוות שהוא כלל לא עשה אותן, ואז הוא קם ואמר שהוא כלל אינו זוכר שהוא עשה מצוות כאלו, ואז הטיבו לו ואמרו שהרבה אנשים דברו עליו לשון הרע, והסדר הוא שמורידים את כל המצוות מאותם אלו, ומעבירים זאת אליו (דברים דומים כתובים גם בספר חובת הלבבות). ועל כך אומר השל"ה הקדוש ז"ל, שעל כך מקונן דוד המלך: "ישיחו בי יושבי שער ונגינות שותי שכר", אשמח מאד אם ידברו עלי יהודים שיש להם מצוות רבות, כי אז אצכה למצוותיהם, אבל אם ידברו עלי רק יושבי שער ונגינות שותי שכר - שהנם רשעים וחסרי מצוות - אז המצב שלי לא טוב.

ד. גם ידועים דבריו של רבה של צאנז זי"ע שהוא אמר פעם שהיכן שישנו יהודי דתי אז הוא ידידו, והיכן שיש אדם שהוא רשע הוא שונא אותו, אותם הדברים מובאים גם בספר ויואל משה (מאמר שלוש שבועות פרק קעח ד"ה ומרו) מספר הקדוש זרע קדש עין שם.

ה. לכן אני מרגישים חוב להדפיס את הדבורים הבאים, הגם שזה יגרם לי קצת בזיונות, אבל כבוד השם וכבוד התורה הוא הרבה יותר חשוב ויקר לי, ואסור לנו להסתכל על כך.

1. היעב"ץ הקדוש פותב (בספר מגדל עוז, עליית היראה) מונבא בסוף ספר הקדוש על הגאולה ועל התמורה, קדלהלן:

בדברים הנוגעים ליסודות היהדות של התורה והאמונה, שלא תבהל אפלו לא מן המלאך, ולא מפני מלך, לא מפני החכם או עשיר או זקן, וכל שכן שאסור להתחשב באלו הלועגים ועושים צחוק מדברים אלו, ואפילו כשמדבר באנשים כאלו שקלפי חוץ הם מתחזים ליהודים דתיים, אל תסתכל עליהם כלל, כי בתוך תוכם הנם אנשים משחתיים, ואפלו כשאף אחד אינו מסכים אתך, אדרבה, השכר שלך יהיה פי מאה.

2. כך פותב גם הגאון הצדיק הרב ר' איסר זלמן מרגליות זצ"ל (ביאור בר יוחאי) שזה שמסתכל על הפרנסה ועל הכבוד שלא ישנאו אותו ושותק, אז בודאי שיענישו אותו מן השמים, וכך כתב לי רבי הסבא קדישא, שזה שובר את היהדות, ולכן האפיקורסים והרשעים התחזקו, ואפלו על החיים אסור להסתכל בזמן כזה, אפלו אם נהיה יחידים בעולם ע"כ.

3. בתורה הקדושה כתוב: "ואנשי קדש תהיון ליי" (שמות כ"ב). על המלים "ואנשי קדש תהיון ליי" אומר רש"י: "אם אתם קדושים ופרושים מנבלות וטרפות הרי אתם שלי, ואם לאו אינכם שלי", הפשט הוא כך: הקב"ה אומר: כשהיהודים יהיו קדושים, והם לא יאכלו נבלות וטרפות, אז הם יהיו שלי, וכשהם יאכלו נבלות וטרפות הם לא יהיו שלי, ועל המלים "לכלב תשליכוני אותו" אומר רש"י: "שהכלב נכבד ממנו". הפונה שממישהו אוכל טרפות הוא יותר גרוע מכלב.

4. אנו צריכים להבין: למה אצל אף לא תעשה, אצל שום עברה, הקב"ה אינו אומר שאם תעשה את העברה לא תהיה שלי, ולמה בטרפות אומר הקב"ה שאם אתם אוכלים טרפות אינכם שלי? הפונה היא שאם אוכלים טרפות אין נחשבים עוד ליהודי.

5. התוס' שואל (חולין ה.) איך הגמרא אומרת שהקב"ה שומר את הצדיקים שחלילה לא יפשו בדבר עברה כשאננם יודעים על כך? הלא אנו מוצאים בגמרא (מכות ה.) איך ששני תנאים צדיקים עשו עברה כשלא ידעו, ותוספות אומרים שאם הם לא יאכלו מאכלות אסורות אז בודאי שלא יפשו בעוון מסוג כזה שאין יודעים עליהם כלל, אבל לא מעברות מסוג אחר, ועוד צריך להבין מדוע העוון של האכל שאינו כשר חמור בהרבה מכל ה"לא תעשה" האחרים.

6. עתה נתן להבין מדוע אצל העברות האחרות אין הקב"ה אומר שאם תעשו את העברה ההיא לא תהיו שלי, ואילו רק בטרפות אומרת התורה שאם תעשו את העברה לא תהיו שלי, כי כשאוכלים טרפות הלב מטמטם, ואז הגוף וכל האיברים

הופכים להיות טרפה, ואז הוא כבר אינו מסגל לעשות שום דבר טוב, שום מצוה, ומושך אותו רק לכיוון העברות.

יב. הגמרא (שבת קה) אומרת: "כף היא דרכו של יצר הרע וכו", היצר הרע משיא את האדם מיד שחלילה יעזב את היהדות וישתמד, כי אם הוא יתחיל מיד בכף, הוא בודאי לא יאזין לו, רק הוא מתחיל בעברות קטנות, ומשם הוא פונה לעברות רציניות יותר, עד שהוא מוריד אותו לפי שחת, וזה שאוכל טרפה, ולבו מטמטם והופך להיות טרפה, וכך הדם וכל האיברים הופכים להיות מרעלים, ומושך אותו לעשות עברות, וממילא קל מאד ליצר הרע להציע לו ללקת לעבד עבודה זרה רחמנא ליצלן, ולכן - "אם אתם אוכלים טרפות אזי אתם אינכם שלי". כי אכילת טרפות גורמת לכך שהוא במהרה יהפך ללא יהודי רח"ל.

יג. וכך אומר לנו עדות רבה של צאנז זצ"ל, שמדינות שלמות השתמדו בגלל אכל.

יד. עוד נודע לי על מכשולות אחרים בענני זה של פשרות בצבור החרדי, ולכן הכנסתי את עצמי לחקר ולדרוש את הסבך הכרוך בעניני פשרות, במיוחד בכל הקשור ליצור המסבך של ענין הפשרות, שלאחר כל העמל והיגיעה הרבה בשטח זה, הצלחתי להוציא לאור את הספר נפש ישעיה, שנשא חן בעיני הצבור והחדייר התעוררות בקרב הצבור, שמרבית הנושאים שאנו עוסקים בספר כלל לא היו ידועים לצבור, וזה הציל את הרבים ממכשולות של אלפי יהודים, ה' שמרנו.

על כן אנו רוצים להזכיר מזמן לזמן על פשרות המאכלים ואם אין נזהרים אנו גורמים לכך, כשאנו אוכלים אותם אנו מפטמים את המח שלהם ואת של ילדיהם על ידי אכילתם.

טו. ראה גם בספר נפש ישעיה (עמוד ע' - פ' ועמוד תכ"ג), התשובה הגדולה של רבינו שליט"א שהוא כותב - שחייבים מאד להזהר בעניני הפשרות, כי אפלו כשמדבר באכל שיש לו הכשר טוב ומצין של גדול בתורה, גם אז יתכן שזה מתר רק בדיעבד ובהפסד מרבה וזהו אינו למהדרין, עין שם.

טז. וחסר זהירות בדבר הפשרות, כבר גרם לאסונות רבים אצל יהודים מחוגים חרדיים כפי שכבר ידוע, תנסו לשאל את העסקנים של "הצלה" (שבכחות הגדולה של עבודתם במשך 24 שעות היממה, הן באמצע עבודת הפרנסה והן באמצע שנתם והן באמצע תפלתם - הנם רצים במלא מסירות הנפש כשמדבר בענין של הצלת נפש מישׂראל, כמוהם ירבו בישׂראל, ואשרי חלקם בזה ובבא. ה' יתברך ישמרנו שלא נאלץ להגיע לעזרה זו) - אדרבא, רק תשאלו אותם והשערות יעמדו לכם על הראש, כשתודעו אילו אסונות קורים יום יום, במיוחד אצל ילדים קטנים שכל זה נגרם אף ורק בשל העבדה שהם אוכלים מאכלות אסורות (שבת ל"א ע"ב).

המשך יבא

ב"ה

זהו ביום הראשון יתקבץ בני ישראל

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות:
דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
משגיח מן החלונות מציץ מן התרפים:
ענה דודי ואמר לי קומי לה רעיתי יפתי ולכי לה.

(בשיר השירים פ ב, ה-ו)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
וכך בנמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
ובוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המן?
שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וזכו לחכמה עליונה.
ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהוהר הקדוש שעיקר נתנית התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מש יא), כתב:
שכוחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
ובאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה ינה של תורה. (גם י"י נומטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
בלמדנו זוהר הקדוש באחדות
כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

**א. כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)),
וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים]
עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות,
ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.**

**ב. כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך
יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קכ"ח ע"ב), מגודל
מעלת "מזכה הרבים"), וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**

**ג. לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות
[7] ציבור של 30 איש, וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

לפרטים: 0548-436784

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

ה. כְּלֵי שְׁמַלְאֲכָתוֹ לְאֶסוּר אִף עַל גַּב דְּשָׂרֵי בְּטִלְטוּל לְצַרְךָ גּוּפוֹ וּמְקוֹמוֹ מְכַל מְקוֹם הֵינּוּ דְּיֻקָּא כְּשָׂאִין לוֹ כְּלֵי הַתֵּר לְתַשְׁמִישׁ זֶה, דְּאִם יֵשׁ לוֹ יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ (משנה ברורה ש"ח, סעיף קטן י"ב) וְאֶפְלוּ אִם בְּכֵלֵי הַתֵּר יִצְטָרֵךְ לְטָרַח בְּשִׂמוּשׁוֹ וּבְכֵלֵי הָאֶסוּר לֹא יִטָּרַח כָּל כָּךְ, יִשְׁתַּמֵּשׁ בְּכֵלֵי הַתֵּר (קצוה"ש סימן ק"ח סעיף קטן י"ד) וּמְכַל מְקוֹם אִם כְּלֵי הַתֵּר אֵין מִיְחַד לְתַשְׁמִישׁ זֶה אוֹלֵי הַדִּין שְׁשִׁנְיָהֶם (אוֹתוֹ שְׁמַלְאֲכָתוֹ לְאֶסוּר וְאוֹתוֹ שְׁמַלְאֲכָתוֹ הַתֵּר) שְׁוִין לְטִלְטוּל, וְכֹל שְׁכֹן בְּדַאיִכָּא טִירְחָא יִתְרָה בְּכֵלֵי הַתֵּר (קצוה"ש שם).

ו. כְּלֵי שְׁמַלְאֲכָתוֹ לְאֶסוּר אֶפְלוּ אֶסוּרוֹ רַק מְדַרְבְּנָן (פרי מגדים, וביאור הלכה סעיף ג), אֲבָל חוּמְרָא בְּעֻלְמָא שְׂרִי (פרי מגדים בא"א של"ח סק"ג בשם הלבוש, ועיין שם בביאור הלכה ד"ה אסור).

ז. הַתֵּר טִלְטוּל לְצַרְךָ גּוּפוֹ אוֹ מְקוֹמוֹ הֵינּוּ אֶפְלוּ בְּאֵם עֶקֶר כְּוֹנֵת הַמְטִלְטֵל מִחֲמַה לְצֵל, מְכַל מְקוֹם פִּיּוֹן שְׁסוּף סוּף עֲכָשׁוּ מְטִלְטֵלוֹ לְצַרְךָ גּוּפוֹ וּמְקוֹמוֹ שְׂרִי (מגן אברהם בשם הירושלמי, משנה ברורה סעיף קטן ט"ז).

ח. אֶפְלוּ הַפְּלִי גָדוֹל וְכַבֵּד הַרְבֵּה מִתֵּר לְטִלְטֵלוֹ (ש"ח סעיף ב) וְאֶפְלוּ הוּא מְשׁוּי כְּמָה בְּנֵי אָדָם (עירובין קב, משנה ברורה ט), וְאִם בִּימּוֹת הַחַל נִזְהָרִין לְהַנִּיעָה מִמְקוֹמָהּ שְׁלֹא תִפְסַד וְתִתְקַלְקַל הוּא בְּכֹלֵל מְקַצֵּה מִחֲמַת חֶסְרוֹן פִּיס וְאֶסוּר לְטִלְטֵלָהּ (משנה ברורה סק"ח).

ט. כְּלֵי שְׂאָדָם מְסִיחַ וּמְקַצֵּה דְעֵתוֹ מְמַנּוּ מִחֲמַת מְאוּסוֹ מְלֵהֶשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ לְמִלְאָכָה אַחֲרַת וּנְקִירָא "מְקַצֵּה מִחֲמַת מְאוּס" יֵשׁ אוֹמְרִים דְּדִינּוֹ לְעוֹלָם כְּכֵלֵי שְׁמַלְאֲכָתוֹ לְאֶסוּר וּשְׂרִי לְטִלְטֵלוֹ לְצַרְךָ גּוּפוֹ וּמְקוֹמוֹ לְבַד וְלֹא יוֹתֵר כְּגוֹן מִחֲמַה לְצֵל, אִף עַל גַּב שְׁהַפְּלֵי מִיְחַדָּת לְמִלְאָכַת הַתֵּר (בביאור הלכה סימן רע"ט בשם הפרי מגדים שמצדד דַּעַת הַרַמְבַּ"ם כן, וְדַעַת שׁוֹלְחַן עֵרוֹךְ הַגַּר"ז רע"ט ז, ש"ח ב, ש"י א, כן, וְכֵן כָּתַב בַּקְצוּה"ש סִימָן ק"ח, י"ז), וְיֵשׁ חוֹלְקִין דְּתַלּוּי לְפִי הַפְּלֵי וְאִם מְלִאֲכָתוֹ לְהַתֵּר דִּינּוֹ כְּכֵלֵי שְׁמַלְאֲכָתוֹ לְהַתֵּר דְּשְׂרִי אֶפְלוּ מִחֲמַה לְצֵל (משנה ברורה רע"ט י"ט, וְכַתֵּב בְּבִיאור הַלְכָה דְּכֵן דַּעַת בַּעַה"מ וְהַר"ן, עִיין שֵׁם).

כְּלֵי שְׁמַלְאֲכָתוֹ לְאֶסוּר:

יא. לצַרְרָה מְקוֹמוֹ לֹא מְקַרֵי אֶלָּא כְּשֶׁרוֹצֶה לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְּמָקוֹם שֶׁמִּנַּח הַכְּלִי, אָבֵל אִם מְצִיאת הַכְּלִי בְּמָקוֹם זֶה מְפָרִיעָה אוֹתוֹ מִסִּבֵּה צְדָדִית אֲסוּר לְטַלְטְלוֹ מִשֵּׁם (מאירי שבת קנד: ד"ה יש שואלים).

יב. בְּמָקוֹם הַפֶּסֶד מְרַבֵּה יֵשׁ לְסַמְךָ עַל הַמַּתִּירִין וּמְקַלֵּין לְהַנִּיחַ חִפְץ הַמֵּתֵר (כמו פּוֹר) עַל הַכְּלִי שֶׁמְלַאכְתּוֹ לְאֲסוּר כְּדֵי לְטַלְטְלוֹ (שולחן ערוך הגר"ז סימן ש"ח כ"ב, קצוה"ש קי"ג ו).

פָּרָק י"ב כָּלֵי שֶׁמְלַאכְתּוֹ בְּדִינֵי מַקְצָה

כָּלִי שֶׁמְלַאכְתּוֹ לְהֵתֵר:

א. כָּלִי שֶׁמְלַאכְתּוֹ לְאֲסוּר וּלְהֵתֵר דִּינוֹ כְּכָלִי שֶׁמְלַאכְתּוֹ לְהֵתֵר בְּלֶבֶד (מגן אברהם בשם ש"ג ומועתק בדרך החיים, חיי אדם, שולחן ערוך הגר"ז, קיצור שולחן ערוך, משנה ברורה וכל האחרונים) וּפְרוּשׁוֹ שֶׁנֶּעֱשֶׂה מַעֲקָרוֹ לְשִׁמּוֹשׁ שְׁנַי צָרְכִים שׁוֹנִים דְּאֲסוּר וּדְהֵתֵר (עיי' משנה ברורה וביאור הלכה סעיף ג, ובדה"ש ק"ח אות י"ב).

ב. אִם מְטַלְטֵל בְּיָדוֹ אוֹ בְּכִיסוֹ כְּדֵי שִׁיְהִיו מוֹכְנִים אֶצְלוֹ בְּמִשְׁךְ הַיּוֹם כְּשִׁיִּצְטָרֵךְ לוֹ אֶף עַל גַּב שֶׁעֲכָשׁוּ אֵין צָרִיךְ לוֹ שָׂרִי (ט"ז רי סימן ש"ח והגר"ז ח"י ומשנה ברורה סעיף קטן כ"א).

ג. וְכִפִּי הַנְּרָאָה דְּאֶפְלוֹ אֵינוֹ מְטַלְטֵל כָּלִי הֵתֵר שִׁיְהִיה מוֹכֵן לוֹ לְצַרְרָה תִּשְׁמִישׁוֹ אוֹ כְּדֵי שֶׁלֹּא יִגָּב, מְכַל מְקוֹם אִם מְטַלְטְלוֹ לְאִיזָה כְּנֻחַת מֵהָ יְהִיה מֵהָ שִׁיְהִיה שׁוֹב מְקַרֵי טְלִטּוֹל לְצַרְרָה וּדְמִי לְטְלִטּוֹל בְּשִׁבִיל שֶׁלֹּא יִשְׁבֵּר אוֹ יִגָּב, וְכֵן מִשְׁמַע לְשׁוֹן שֶׁל"ה הַקְּדוֹשׁ שֶׁכָּתַב וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כָּלִי שֶׁמְלַאכְתּוֹ לְהֵתֵר אֵינוֹ מֵתֵר לְטַלְטְלוֹ אֶלָּא לְצַרְרָה מֵהָ עַכְל"ה, וּמִשְׁמַע דָּאִם הוּא רַק לְצַרְרָה מֵהָ שׁוֹב מְקַרֵי לְצַרְרָה, וְכֵן מִשְׁמַע לְכַאוּרָה דַּעַת הַחַיִּי אָדָם כָּלֵל ס"ו דִּין ג, (מנחת שבת סימן פ"ח סעיף קטן נ"ג וסיים וזה לשונו: וכן ראיתי ממורי התנא האלוקי איש אלוקים קדוש ידיד נפשי כמה פעמים וכו').

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

דברי תורה בדרך

ח"ב קנב ע"ב

רבי חייא הוה אָזיל לגבי דרבי שמעון לטבריה, והיו עמו רבי יעקב בר אידי ורבי ייסא הקטן. עד שהיו הולכים, אמר רבי ייסא לרבי חייא, תמוה מה שפכתוב (מלכים א ב) ולבני ברזלי הגלעדי תעשה חסד והיו באכלי שלחנה וגו'. אם כן, כל טוב ואמת לאכל על שלחנו ולא יותר, משאמר כאן והיו באכלי שלחנה. ועוד, לא כבוד המלך הוא שיאכל איש אחר על שלחן המלך, ולא צריך זה אלא המלך לבדו, וכל הגדולים שלו סביבו למטה ממנו.

רבי חייא הוה אָזיל לגבי דרבי שמעון לטבריה, והוּו עמיה רבי יעקב בר אידי, ורבי ייסא זעירא, עד דהוּו אָזילי, אמר רבי ייסא לרבי חייא, תימה מה דכתוב (מלכים א ב) ולבני ברזלי הגלעדי תעשה חסד והיו באוכלי שלחנה וגו'. אי הכי כל טיבו וקשוט, למיכל על פתוריה ולא יתיר, מדקאמר הכא והיו באוכלי שלחנה. ותו, לאו יקרא דמלכא איהו, למיכל בר נש אחרא (דף קנ"ג ע"א) על פתוריה דמלכא, ולא אצטריך דא, אלא מלכא בלחודו, וכלהו רברבנהי סחריניה, לתתא מניה.

אמר רבי חייא, לא שמעתי בזה דבר, ולא אמר. אמר לו לרבי יעקב בר אידי, ואתה שמעת בזה הדבר? אמר לו, אתם שיונקים בכל יום מדבש שמן העליון לא שמעתם, כל שכן אני. שאל את רבי ייסא, ואתה שמעת בזה דבר? אמר לו, אף על גב שאני תינוק ומלפני מספר ימים באתי אליכם ולא זכיתי מקדם לזה - אני כן שמעתי. פתח ואמר וכו'.

אמר רבי חייא לא שמענא בהאי מידי, ולא אימא. אמר ליה לרבי יעקב בר אידי, ואת שמעת בהאי מידי. אמר ליה, אתון דינקין בכל יומא מדבשא דמשחא עלאה, לא שמעתון, כל שכן אנא. אמר ליה לרבי ייסא, ואת שמעת מידי בהאי. אמר ליה אף על גב דאנא רביא ומיומין זעירין אתינא לגבייכו, ולא זכינא מקדמת דנא, אנא שמענא. פתח ואמר וכו'.

אֶתְאֲרַבִּי חֲיִיא, וְנִשְׁקִיָּה עַל רִישִׁיָּה,
אָמַר לִיָּה רַבִּיא אֲנִתְּ, וְחֻכְמַתָּא עֲלֵאָה
שְׂרִיא בְּלַבָּךְ. אֲדַהְכִּי, חֲמוּ לִיָּה לְרַבִּי
חֲזַקְיָה דְהוּא אֲתִי. אָמַר לִיָּה רַבִּי
חֲיִיא, וְדַאי בְּחַבְרוּתָא דָּא, קִדְשָׁא
בְּרִין הוּא יִתְחַבֵּר עֲלֵנָּא, דְהָא מְלִין
חֲדַתִּין דְאֲוֹרִייתָא יִתְחַדְתּוּן הֵכָּא.

יִתְבוּ לְמִיכַל. אָמְרוּ, כֹּל חַד וְחַד
לִימָא מְלִי דְאֲוֹרִייתָא בְּהַאי סְעוּדָתָא.
רַבִּי יַעֲקֹב אָמַר, כְּתִיב (שְׁמוּאֵל א' י')
וַיְהִי כֹל יוֹדְעוּ מֵאֲתַמּוּל שְׁלֹשִׁים וְגו',
הֲגַם שְׂאוּל בְּנִבְיָאִים. וְכִי שְׂאוּל בְּחִיר
י' מִקְדָּמַת דְנָא הוּא, דְכְּתִיב, (שְׁמוּאֵל
א' י') הֲרֵאִיתֶם אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ יי', אֲשֶׁר
בּוֹחֵר בּוֹ לֹא כְּתִיב, אֶלֶּא אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ
מִקְדָּמַת דְנָא. וּבִשְׁעַתָּא דְאֲתָא וְעָאֵל
בֵּין נְבִיאֵי וְאֲתַנְבִּי בִּינֵיהוּ, אֲמַאי
תְּוֹהוּ.

אֶלֶּא, כִּד קִדְשָׁא בְּרִין הוּא אֲתַרְעִי
בֵּיה, לֹא אֲתַרְעִי בֵּיה אֶלֶּא לְמַלְכוּ,
אֲבַל לְנְבוּאָה לֹא. דְהָא תְרִין אֱלִין,
לֹא אֲתַמְסְרוּ כַּחְדָּא בְּבַר נֶשׁ בְּעֵלְמָא,
בַּר מַמְשָׁה מְהִימְנָא עֲלֵאָה, דְזַכָּה
לְנְבוּאָה וּמַלְכוּ כַּחְדָּא, וְלֹא אֲתִיִּיהִב
לְבַר נֶשׁ אַחְרָא תְרוּוִיָּהוּ כַּחְדָּא.

וְאִי תִימָא, הָא שְׁמוּאֵל דְזַכָּה
לְתְרוּוִיָּהוּ, לְנְבוּאָה וּמַלְכוּ. לְאוּ הֲכִי.
לְנְבוּאָה זָכָה, דְכְּתִיב, (שְׁמוּאֵל א' ג')
וַיִּדַע כָּל יִשְׂרָאֵל מִדֶּן וְעַד בְּאֵר שֶׁבַע
כִּי נֶאֱמַן שְׁמוּאֵל לְנָבִיא. לְנָבִיא וְלֹא
לְמַלְךְ. נְבִיא וְדִין הוּא, דְדַאי מְלַךְ הוּא,
לֹא שְׂאֵלוּ יִשְׂרָאֵל מְלַךְ. אֲבַל אִיהוּ לֹא
הוּא אֶלֶּא נְבִיאָה מְהִימְנָא, וְהוּא דְאִין

בָּא רַבִּי חֲיִיא וְנִשְׁקוּ עַל רִאשׁוּ.
אָמַר לוּ, תִּינוּק אֲתָה, וְחֻכְמָה עֲלִינוּהָ
שׁוּרָה בְּלַבָּךְ. בִּינְתִים רָאוּ אֶת רַבִּי
חֲזַקְיָה שְׁהִיָּה בָּא. אָמַר לוּ רַבִּי חֲיִיא,
וְדַאי בְּחַבְרוּת זֹו הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
יִתְחַבֵּר עֲלֵינוּ, שְׁהִי דְבָרִים חֲדוּשֵׁי
תוֹרָה יִתְחַדְשׁוּ כָּאָן.

יִשְׁבוּ לְאֹכֵל. אָמְרוּ, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד
יֵאמַר דְבְרֵי תוֹרָה בְּסְעוּדָה הַזֹּו.

רַבִּי יַעֲקֹב אָמַר, כְּתוּב (שְׁמוּאֵל א' י')
וַיְהִי כֹל יוֹדְעוּ מֵאֲתַמּוּל שְׁלֹשִׁים וְגו',
הֲגַם שְׂאוּל בְּנִבְיָאִים. וְכִי שְׂאוּל בְּחִיר
ה' מִקְדָּם לְכֹן הִיָּה, שְׁכְּתוּב הֲרֵאִיתֶם
אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ ה'. לֹא כְּתוּב אֲשֶׁר בּוֹחֵר
בּוֹ, אֶלֶּא אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ, מִקְדָּם לְכֹן.
וּבִשְׁעָה שְׁבָא וְנִכְנַס בֵּין הַנְּבִיאִים
וְהַתְּנַבָּא בִּינֵיהֶם, לְמָה תְּמָהוּ?

אֶלֶּא כְּשֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה
בּוֹ, לֹא הִתְרַצָּה בּוֹ אֶלֶּא לְמַלְכוּת,
אֲבַל לֹא לְנְבוּאָה. שְׁהִי שְׁנֵי אֵלֶּה לֹא
נִמְסְרוּ כְּאֶחָד בְּאֲדָם בְּעוֹלָם, פְּרִט
לְמֹשֶׁה הַנְּאֻמָּן הַעֲלִיּוֹן שְׂזַכָּה לְנְבוּאָה
וּמַלְכוּת כְּאֶחָד, וְלֹא נִתַּן לְשׁוּם אֲדָם
אַחַר שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד.

וְאִם תֵּאמַר, הִרִי שְׁמוּאֵל שְׂזַכָּה
לְשְׁנֵיהֶם, לְנְבוּאָה וּמַלְכוּת - לֹא כֵּן!
לְנְבוּאָה זָכָה, שְׁכְּתוּב (שִׁם ג') וַיִּדַע כָּל
יִשְׂרָאֵל מִדֶּן וְעַד בְּאֵר שֶׁבַע כִּי נֶאֱמַן
שְׁמוּאֵל לְנָבִיא. לְנָבִיא וְלֹא לְמַלְךְ.
נְבִיא וְדִין הִיָּה. שְׂאִם מְלַךְ הִיָּה, לֹא
שְׂאֵלוּ יִשְׂרָאֵל מְלַךְ. אֲבַל הוּא לֹא הִיָּה
אֶלֶּא נְבִיא נֶאֱמָן, וְהִיָּה דֶּן אֶת דִּינֵי

יִשְׂרָאֵל, שְׁפָתוֹב (שם ז) וְשִׁפְט אֶת
יִשְׂרָאֵל. וְלִכֵּן כְּשֶׁהָיָה שְׂאוֹל בְּנְבוּאָה,
תְּמָהוּ עָלָיו.

וְאִם תֹּאמְרוּ, לָמָּה שָׂרְתָה עָלָיו
נְבוּאָה, הוֹאִיל וְזָכָה לְמַלְכוּת? - אֲלֹא
שְׁנִיָּהֶם לֹא זָכָה בָּהֶם כְּאַחַד, (וּמִשּׁוֹם
שֶׁהִנְבוּאָה) שֶׁהִמְלִיכּוֹת נָתַן לוֹ הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְהוֹדָה לוֹ עָלָיו בְּטָרִם הָיָה
מֶלֶךְ) וּמִשּׁוֹם שֶׁמַּלְכוּת הַתִּישְׁבָּה
עַל הַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל רוּחַ הַקְּדוֹשׁ, הָיָה
בְּהַתְּעוֹרְרוֹת הִנְבוּאָה קִדְּם לָכֵן. אֲבָל
כְּשֶׁעָלָה לְמַלְכוּת, לֹא הִיָּתְה בּוֹ נְבוּאָה,
אֲלֹא הַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל רוּחַ הַשֶּׁכַּל לְדוֹן
אֶמֶת הַתְּעוֹרְרָה עָלָיו, שֶׁכָּפָּר רָאוּ
לְמֶלֶךְ. וּבְעוֹד שֶׁהָיָה בְּתוֹךְ אוֹתָם
נְבִיאִים שָׂרְתָה עָלָיו נְבוּאָה, וְלֹאֲחֵר
שֶׁנִּכְרַד מֵהֶם לֹא הִיָּתְה בּוֹ נְבוּאָה.

וְאֲנִי, מִי נָתַן לִי הַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל רוּחַ
הַקְּדוֹשׁ לְהִיּוֹת בְּתוֹךְ נְבִיאִים נְאֻמָּנִים,
תְּלַמִּידֵי רַבִּי שֶׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי,
שֶׁעֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים חֲרָדִים מִפְּנֵי,
כֹּל שֶׁכֵּן אֲנִי לְהִיּוֹת בִּינֵיכֶם.

דִּינְהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב, (שְׁמוּאֵל א ז)
וְשִׁפְט אֶת יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא כִּד הָוָה
שְׂאוֹל בְּנְבוּאָה, תְּוֹהוּ עָלֵיהּ.

וְאִי תִימָא, אֲמַאי שָׂרָא עָלֵיהּ
נְבוּאָה, הוֹאִיל וְזָכָה לְמַלְכוּ. אֲלֹא
תְרוּוִייהוּ לֹא זָכָה בְּהוּ כְּחַדָּא. (וּבִגִּין
נ"א דְנְבוּאָה) דְמַלְכוּ יְהֵב לֵיהּ קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וְאוּדֵי לֵיהּ עָלָה עַד לֹא
הָיָה מֶלֶכָא) וּבִגִּין דְמַלְכוּ אֲתִישְׁב
עַל אֲתְעוֹרְתָא דְרוּחַ קְדָשָׁא, הָוָה
בְּאֲתְעָרוּ דְנְבוּאָה קִדְּם לָכֵן. אֲבָל כִּד
סְלִיק לְמַלְכוּ, לֹא הָוָה בֵּיהּ נְבוּאָה,
אֲלֹא אֲתְעָרוּ דְרוּחַ סְכַלְתְּנוּ, לְמִידָן
קְשׁוּט, אֲתְעָרוּ עָלֵיהּ, דְהִכִּי אֲתַחֲזִי
לְמַלְכָא. וּבְעוֹד דְהָוָה גּוֹ אֵינוֹן נְבִיאֵי,
שָׂרָא עָלֵיהּ נְבוּאָה, לְבַתָּר דְאֲתַפְרֵשׁ
מִנֵּיהּ, לֹא הָוָה בֵּיהּ נְבוּאָה.

וְאֲנָא, מָאן יְהִיב לִי אֲתְעוֹרְתָא
דְרוּחַ קְדָשָׁא, לְמַהוּי בְּגוֹ נְבִיאֵי
מְהִימְנֵי, תְלַמִּידֵי דְרַבִּי שֶׁמְעוֹן בֶּן
יוֹחָאֵי, דְעֲלָאִין וְתַתָּאִין זְעִין מִנֵּיהּ, כֹּל
שֶׁכֵּן אֲנָא, לְמַהוּי בִּינֵיכוֹ.

הודעה משמחת לכלל ישראל

בס"ד יצא לאור ס' האדרא השלם מחולק ללימוד חודשי (4 דק' ביום)
וללימוד שנתי (18 שניות ביום), עם 6 ספרים חדשים.
נתרמה כמות מצומצמת [לע"נ קדושי איתמר] לחלוקה חנים
ללומדים בימי הפורים (יג, יד, טו), ובימי הפסח (יד, טו, טז),
וללומדים בשישי ושבת. ולביהמ"ד, ישיבה, ת"ת, שילמדו האדרא
"מפעל הזוהר העולמי" נחל לכיש 24/8 בית שמש, פקס: 02-9951300

והמשכילים יזהרו

בזהר

הרקיע

ומצד יקי הרבים ככוכבים לעולם ועד

(הניא יב)

איגרות הוזהר	איגרות הוזהר	איגרות הוזהר	איגרות הוזהר	איגרות הוזהר	איגרות הוזהר	איגרות הוזהר	איגרות הוזהר	איגרות הוזהר	איגרות הוזהר	
כרדו	כרדו	כרדו	כרדו	כרדו	כרדו	כרדו	כרדו	כרדו	כרדו	
אוהר	אוהר	אוהר	אוהר	אוהר	אוהר	אוהר	אוהר	אוהר	אוהר	
כח הוזהר חלק א'	תקוני הוזהר דף היומי חלק ב'	תקוני הוזהר דף היומי חלק א'	תקוני הוזהר דף היומי חלק א'	אדרא רבא וויטא חלק ב' עם שלא נראה	אדרא רבא וויטא חלק א' ונסתח עליו ו' ספרים חולת מקיות נאלת הרשב"א שירה משה חולת משה רשב"א קולו אור הוזהר 27-28 הספנות הוזהר רשימת רשימת נא סקי משה	הוזהר ח' ספרים חיל על על כל דע בטת הוזהר נאלת הוזהר רשב"א רשב"א פסקות הוזהר אור הרשב"א וזה סעי' הקמת כל הוזהר לקיט וזה חולת וזה סוד רשימת נא בראשית	אוהר הוזהר י"ב ספרים נאלת הוזהר נאלת הרשב"א רשב"א פסקות הוזהר אור הרשב"א וזה סעי' הקמת כל הוזהר לקיט וזה חולת וזה סוד רשימת נא בראשית	מאוהר הוזהר ט"ו ספרים סארות הוזהר הנלות הוזהר אגרות הוזהר המחיל הוזהר קת לקות לה המיוחס הוזהר מקיות הוזהר קמיוס הוזהר אור הרשב"א קמיוס הקמת כל הוזהר לקיט וזה חולת וזה סוד רשימת נא בראשית	אור הוזהר המחיל ל-354 ימות השנה גדולי ישראל והוזהר	ערבה של שנה
מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	
10	9	8	7	6	5	4	3	2	1	
מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	מס' עשרים	

בְּדַרְכֵי הַזֶּהָר

סֵפֶר הַשְּׂכִינָה וְהַזֶּהָר

דְּרָשָׁה מֵאֵת כ"ק אֲדָמוֹר מֵהָאֲלָמִין שְׁלִיט"א בְּקִבְר רַחֵל, ט"ו כִּסְלִיו תשע"א, וְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר, וְסִיּוּם מִשְׁנֵיּוֹת, בְּיוֹמָא דְהִילּוּלָא שֶׁל מַחְבֵּר הַמִּשְׁנֵיּוֹת רַבֵּינוּ הַקְּדוֹשׁ רַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא זִיע"א, עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי" - שְׁעַל יְדֵי "חֲבֵרָה מְזֻכֵּי הַרְבֵּים הָעוֹלָמִי" מִיּוֹסְדוֹ שֶׁל הַגַּה"צ רַבִּי שְׁלֹמֹה יְהוּדָה גְּרָאָס כ"ק מֶרֶן אֲדָמוֹר שְׁלִיט"א

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'.

נִתְאַסְפָּנוּ בְּקִבְר רַחֵל מְקוֹם הַתְּפִילָה וְהַגְּעוּגוּעִים שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל לְעִשׂוֹת סִיּוּם זֶהָר הַקְּדוֹשׁ וְסִיּוּם מִשְׁנֵיּוֹת. שְׁעַל יְדֵי לְמוֹד הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ הַבְּטִיחוּ לָנוּ מֹשֶׁה רַעֲיָא מְהִימָנָא וְאֵלֵיהּ הַנְּבִיא וְהַרְשַׁב"י "בְּדָא יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא", וְיִתְקִים בְּנוּ בְּמַהֲרָה מַה שְּׂאֲמַר הַנְּבִיא יְרֻמְיָהוּ (פֶּרֶק ל"א, י"ד ט"ז): "כֹּה אָמַר ה' קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע נְהִי בְכִי תַמְרוּרִים רַחֵל מִבְּכָה עַל בְּנֵיהּ מֵאַנְהָה לְהַנְחִים עַל בְּנֵיהּ כִּי אֵינְנוּ. כֹּה אָמַר ה' מְנַעֵי קוֹלְךָ מִבְּכִי וְעֵינֶיךָ מִדְּמָעָה כִּי יֵשׁ שְׂכָר לְפַעֲלֶתְךָ גָּאֵם ה' וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיֵב. וְיֵשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֶךָ גָּאֵם ה' וְשָׁבוּ בָנִים לְגִבּוֹלָם". כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ הַמַּלְבִּי"ם, "יֵשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֶךָ" - יֵשׁ תִּקְוָה עַל אַחֲרִית הַיָּמִים בְּעַת קֵץ שְׂאֵז "וְשָׁבוּ בָנִים לְגִבּוֹלָם" - רְצָה לֹמַר הַגַּם שֶׁהֵם עֲצָמָם לֹא יֵשָׁבוּ, הַבָּנִים שְׁלָהֶם שֶׁהֵם הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן, יֵשָׁבוּ לְגִבּוֹלָם.

בְּרוּךְ ה' יֵשׁ לָנוּ כֶּבֶד כָּאֵן בְּקִבְר רַחֵל יְשִׁיבָה שְׁלוֹמֵדִים זֶהָר הַקְּדוֹשׁ כְּשִׁיטַת הַרְמַח"ל (רַבֵּנוּ חַיִּים לוֹצְאָטוּ), מְהִנֵּץ הַחֲמָה עַד הַשְּׂקִיעָה, וּבְכָל זֹאת אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁזֶּוּ הַפְּעַם הָרִאשׁוֹנָה שֶׁיֵּשׁ שְׂמִחָה כְּזוֹ, סִיּוּם מִשְׁנֵיּוֹת וְסִיּוּם הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ בְּיַחַד, בְּקִבְר רַחֵל. [אוֹלֵי הַחֲסִידִים עָשׂוּ פְּעַם שְׂמִחָה פֹּה]. תְּמִיד בָּאוּ

ובאים כּאן להתפלל, לבכות. רחל אמנו היא בודדת, כל האמהות מלבדה נקברו במערת המכפלה. ואילו בקבורת רחל כתוב (בראשית ל"ה, כ'): "עד היום הזה". מהו הפרוש של "עד היום הזה" - זו הוא גסח שלא כתוב אצל אף אחד! כתוב בתרגום יונתן: עד המשיח. עד היום - עד המשיח. במקום של בשורת גאולה ישנה בדידות גדולה.

"בבכי יבאו ובתחנונים אובילים" (ירמיהו ל"א). כל מה שכתוב בפרק זה שיף לנבואה על רחל אמנו. הפל שיף לברכה המיוחדת שנאמרה "ושבו בנים לגבולם". כּאן, בקבר רחל, מקום של תפילה ותחנונים. וכל מה שהיה געגועים של כלל ישראל בענין הגאולה הוא הכל מרחל אמנו.

אנו רואים בפרשת ויחי (בראשית מ"ח) שיעקב אבינו נראה כמצטדק לפני יוסף בנו: "ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת ארץ לבא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם". וכתב שם רש"י: "ואקברה שם" - ולא הולכתיה אפילו לבית לחם להכניסה לארץ, וידעתי שיש בלבך עלי [תרעמת], אבל דע לך שעל פי הדבור קברתיה שם שתהא לעזרה לבניה כשיגלה אותם נבוזאדן, והיו עוברים דרך שם, יצאת רחל על קברה ובוכה ומבקשת עליהם רחמים, שנאמר (ירמיהו ל"א, י"ד): "קול ברמה נשמע... רחל מבכה על בניה וגו'", והקדוש ברוך הוא משיבה (ירמיהו ל"א, ט"ו): "יש שכר לפעלתך נאם ה'... ושבו בנים לגבולם".

נבקש מאמינו רחל עליה השלום שתלך ותודיע למשה רבנו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי ורבי אלעזר בנו זכותם יגן עלינו, שברוך ה' זכינו שיש כבר אלפים שיעורים של אחינו בני ישראל שלומדים זהר הקדוש, והם הבטיחו לנו "בדא יפקון מן גלותא", ואנו מחכים כבר להבטחתם, לביאת המשיח ובנין בית המקדש, כמבואר בדברי חכמינו זכרונם לברכה שהיתה לך אמנו רחל זכות מיוחדת - להיות סמוך לבית המקדש. חלק מבית המקדש היה בנוי בחלקו של יהודה וחלק היה בנוי בחלקו של בנימין. ולגבי שילה כתוב שהיה בחלקו של יוסף. ובמסכת זבחים (דף קי"ח עמוד ב') הגמרא אומרת שהסנהדרין הם בחלקו של יוסף. ושכינה תמיד בחלקו של בנימין. לכן אנו מבקשים ממוך אמנו רחל שבזכות למוך וסיום הזהר הקדוש אצלך

המשך בעמוד ל

סֵפֶר מִזְבַּח הַרְבִּים בְּהַלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר המִזְבַּח את הרבים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבֵלָה ומדוּרֵי שִׁים, ספרי מוסר ועוד, ובְּכָלֵל זֶה מי שְׁמַדְפִּים סְפָרִים לְהַזְהִיר אֶת
הרבים, או שְׁנוֹתָן כְּסָף לְהַדְפִּים

יש מפרשים דברי המשנה כך: וכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה י. [חסדי אבות] הכונה למלאכת התורה. כמו שהיה עושה ר' חייא, שהרביץ תורה, ועשה כל המלאכות להכין הרשתות והצבאים וכן (חסדי אבות) (כפי שהובא במעם לועז דברים ב' תקעא), שאם אדם לומד תורה ואינה מלמדה לאחרים, סופה בטלה. ומכל מקום אם אתה עסקן לטובת הציבור השתדל להנצל מעון לשון הרע המצוי בשעה שדנים בעניני העיר, ותעסוק לשם שמים ואז יסייע לך הקדוש ברוך הוא להנצל מן החטאים. (ילקוט מעם לועז, אבות)

יא. יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ (עיין מה שכתבתי בסייעתא דשמיא בבית נתיבות); במה דברים אמורים באדם פשוט. אבל מי שעלה לגדולה ונתמנה פרנס על הציבור אסור במלאכה, כדאמרינן בפ"י יוחסין, אי נמי משכחת לה דעביד בצניעא. והכי צריך למימר אליבא דהר"מ לקמן ע"ד. במשנה א"ת עטרה לקרדום (עיין מה שם בס"ד) ואתי שפיר הא דמסיק וכל העמלים עם הציבור. סמכו ענין לכאן. לומר לך שאף הראשים המתמנים לפקח בצרכי צבור. לא יעסקו כי אם לשם שמים. ולא על מנת לקבל פרס מן הצבור בעד עסקם וטרחם. ואף על פי שבטלים ממלאכת עצמם מחמת עסקי הצבור. כי טרדת הצבור ומשאם וטפולם מרובה. ואי אפשר לאחוז בזה ובזה. רצוני לומר לעסוק עמה במלאכה. אם כן מלאכתן מתי נעשית ומה יאכלו אלו העוסקים לשם שמים. לזה אמר שאל ידאגו בשביל פרנסתן. לפי שזכות אבותם מסייעתם וכו'. וללשון ראשון נמי ניחא. דכולה בבא. בחדא מילתא מיירי והכי קאמר וכל העוסקים עם הצבור, אף על פי שמותרים הם בקבלת פרס מן הצבור, כי אינם רשאים לעסוק במלאכה מפני כבוד הצבור, וגם כדי שלא יתבטלו מעסקיהם של צבור בשביל מלאכתן, מכל מקום יזהרו שיעשו לשם שמים, ולא תהא כוונתם להתעשר, אלא להחיות נפשם בלבד. ואל יתאוו להרבות הונם ואונם על ידי כך (שאפילו המלך נצטוו בכך) ואף אם הפרס שנוטלים מן הצבור. אינו

מגיע לכדי צורך פרנסתם לא יחסרו כל טוב. לפי שזכות אבותם מסייעת לעוסקים לשם שמים לכפול שכרם. כי אין צדקה גדולה מזו. שטורחים עם הצבור לשם שמים. על כן היא עומדת לעד לעולם ולעולמי עד גם לבניהם לדור אחרון. (לחם שמים)

עונש של פרנס - עושר שבידו לתקן רצון הקדוש ברוך הוא, ומעכב בגלל גאותו.

יב. אם תראה פרנס שמתגאה על הציבור, או אדם אחר מפני עושרו, ויש לאל ידו, ורוב ראשי הקהל טובים, וברצונם לתקן רצון הקדוש ברוך הוא, ואין יכולים מפני הבעל גאווה, אז לא יאריך ימים, שנאמר (דברים ז' י"ג) לא יאחר לשונאו, בתחלה כתיב (שם שם) לשונאיו ואחר כך לשונאו, אלא מפיל הבעל גאווה, ואז אין הרמת ראש למסייעים בו ולבוטחים בו. (ספר חסידים סימן תי"ד)

המשך בדרכי הזהר מעמוד כח

נזכה כָּבֵד לְמָה שֶׁנֶּאֱמַר בִּירְמִיָּהוּ (ל"א, י"ד): "קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע... רַחַל מִבְּכָה עַל בְּנֵיהָ וְגו'", וְהַקֶּב"ה מְשִׁיבָהּ (ירמיהו ל"א, ט"ו): "יֵשׁ שָׂכָר לְפַעֲלֹתָי נְאֻם ה'... וְשָׁבוּ בָנִים לְגִבּוֹלָם".

בואו ונקבל על עצמינו כל אחד ואחד מאתנו לעשות פעולה גדולה ולעזור לרחל אמנו שמבכה על בניה ונזפה לסוף הפסוק "ושבו בנים לגבולם".

ידועים דברי הגר"א במשלי (י"ב, י"ד), שמבאר גדל הזכות שיש למזכי הרבים ולמוכיח את חברו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל המוכיח את כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע מקבל ממנו את חלק הגיהנום שלו.

המשך הדרשה בחוברת הבאה

אגרות הזֶהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזֶהר העולמי מהתְרִשְׁמוּתָם שֶׁל גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש ותכנון אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזֶהר הקדוש בכל קצוות תבל לזְקִינִים עם נְעָרִים

יום ג' לסדר ויִשְׁכּוֹן כבוד ה' על הר סיני,

מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלקים וזה שער השמים.

לכבוד הגאונים הצדיקים מזכי הרבים לאין שיעור וחקר עד בלי די.

שלומכם יפרח יסגא ואף יזרח בטוב ובנעימים.

באתי לגני אחותי כלה. עליתי לרכבת בדרך לעבודה בתל אביב, והתבלישתי בלבי שאני אברך ליטאי העובד קצת לפרנסה (והפרנסה "הולך" עים הראש למטה שהבעל הבית מאים על הפועלים שלו שיזרק אותם, והיות וראיתי באור הזֶהר במכתב הבית דין צדק של העדה החרדית משנת תרפ"א שעל ידי הזֶהר מתפטרים מכל הצרות על פן התחלתי ללמוד תקוני זהר כל יום [שקנתי בחמש שו את אור הזֶהר והתיקוני זהר בבית המדרש]) אלמד בזהר הקדוש לעיני קהל ועדה? והנה ראיתי שהגני צריף להתבייש משום סבה אחרת!! רבים מיושבי הקרון במשך כל הנסיעה הארוכה כל מעשם הוא לקרוא בזהר הקדוש, מיד כבשתי פני בקרקע ובושה מלאה את לבי האיך העזתי לחשוב מחשבות משנות כאלה חס ושלום על הזֶהר הקדוש. הנה אני רואה אברך העובד בבנין שהיום נוסע לצורך פגישה עסקית והגני רוצה להתיעץ עמו בדבר מה והוא משתיקני נו נו נו בטול תורה רק נפנתי להביט איזה ספר הוא מחזיק שם ומוחי ולבי נעימות ירגישו, זהר! וכן גם רבים משאר יושבי הרכבת, זהר! זהר! כל אחד ואחד לפנים שיעורא דיליה אנשי מי שזוכה לדבק בספר הזֶהר. מיד הוצאתי מתיקי את התקוני זהר שבהוצאת "מפעל הזֶהר" וקראתי כף בהנסיעה (כי אני גומר ברוך השם את התקוני זהר כל 3 חודשים - דהינו שהגני לומד 9 עמודים כל יום - וזה לוחם לי לערך 18 דקות) וכן הגני עושה מאז ועד היום בכל פעם בדרך לעבודה וכן הקרון נהיה "א בית, און א מקום, פון תורה" (בית ומקום של תורה) כפי שהיה זועק מורי ורבי רבן של כל בני הגולה הראש ישיבה צוקללה"ה. וכן כפי מה שאומר הגאון מווילנא זצ"ל בספר אבן שלמה שכל הלומד הספר הזֶהר לא יסבל חבלי משיח וכן אומר החפץ חיים זצ"ל שכל הבחורים ילמדו בכל שבת כל הזֶהר על הפרשה, והרי הם הפוסקים אשר על פיהם נוהגים כל ישראל. ויעזר השם יתברך

וּנְזָכָה לְהַמְשִׁיךְ בְּהַפְצַת וְלִמּוּד הַזֶּהָר עַל פִּי הוֹרְאָתָם וַיְבֹאוּ מְשִׁיחַ צְדִיקָנוּ בְּמִהְרָה
בְּיָמֵינוּ בְּעֵגְלָא דִּידָן אָמוּן.

**בְּכָבוֹד וּבְשִׂמְחָה:
מִשָּׁה ג. יוֹסְקוּבִיץ**

חֲדָשׁ תַּמוּזַת תשס"ט, לְכָבוֹד הַמְּפַעֵל הַקְּדוֹשׁ לְהַפְצַת הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי.
שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה.

רְאִיתִי אֶת הָעֲלוּנִים הַמְדַבְּרִים בְּעֵינַי חֲשִׁיבוֹת לַמּוֹד הַזֶּהָר גְּדוֹלִים וְקִטְנִים וְכָל
הַכֹּלל יִשְׂרָאֵל. הַדְּבוּרִים הַקְּדוֹשִׁים מְאֹד מְלֵהִיבוּ אֶת נִשְׁמָתִי וְהַרְגֵּשְׁתִּי שֶׁזֶּה מִמֶּשׁ
תְּרוּפָה וְהַצֵּלָה, וְתַכְפֹּף וּמִיד הַתְּחַלְתִּי לְלַמֵּד זֶהָר הַקְּדוֹשׁ כְּמַעֲט בְּכָל יוֹם.

בְּרִצּוֹנִי לְצִיָּן שְׂאֲנִי אֲבָרָךְ לֹמֵד בְּכֹלֵל לִיטְאִי, וְלֹא רְאִיתִי מִיִּשְׁהוּ שֶׁשֶׁם שֶׁיִּלְמַד
בְּסִפּוֹר הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ, אֲבָל קָרָאתִי מֵה שֶׁכְּתַבְתֶּם עַל הָעֲלוּנִים, וְנִשְׁתַּמְּמִתִּי אִיךָ יִכּוֹל
לְהִיּוֹת שְׂכָל גְּדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל שׁוֹתְקִים וְלֹא מְגַלִּים לָנוּ אֶת הַסּוּד הַגְּדוֹל הַזֶּה שֶׁגְּדוֹלֵי
עוֹלָם שְׂאֲתָם מְבִיאִים, בְּפִרְט הַחֲזוֹן אִישׁ וְהַחֲפֵץ חַיִּים, אִיךָ שֶׁדְּבָקוּ בַּזֶּהָר, וּגְדוֹלֵי
הַסְּפָרָדִים גַּם כֵּן כּוֹתְבִים, וּגְדוֹלֵי יְרוּשָׁלַיִם פְּסָקוּ כְּבָר מִזְמַן שֶׁרַק זֶה יִצִּיל אוֹתָנוּ.

אֲנִי מְקוֹה כְּמוֹ שֶׁרַבִּינוּ נַחְמוֹן זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵר, שֶׁעַקֵּר הַגְּאֻלָּה יְבֹאוּ עַל יְדֵי
וּבְזְכוֹת הַחֲזִילִים וְאֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים... בְּזְכוֹתְכֶם אֲנִי לֹמֵד בְּרוּךְ הַשֵּׁם כָּל יוֹם לְעַרְךָ
שְׁעָה עַד שְׁעֵתִים זֶהָר הַקְּדוֹשׁ בַּחֵק לְיִשְׂרָאֵל, וְגַם זֶהָר עַל פְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ, וְאֲנִי
מְנַסֶּה בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם לְגַמֵּר כָּל שְׁבוּעַ כָּל הַזֶּהָר עַל פְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ. [הָאֲמַת שְׂאֲנִי
רוֹצֵה לְלַמֵּד יוֹתֵר, אֲבָל יֵשׁ לִי הִרְבָּה שְׁעוּרִים]. וְכֵן הֵילְדִים שְׁלֵי הַתְּחִילוֹ לְלַמֵּד
זֶהָר כְּמַעֲט בְּכָל יוֹם.

אֲנִי צָרִיךְ לְהַדְגִּישׁ, כִּי לְמַדְתִּי הִרְבָּה תוֹרָה [לְפִי הַמַּצָּב שְׁלִי], אֲבָל כְּמַעֲט וְלֹא
הַרְגֵּשְׁתִּי חַיּוּת, הַכֹּל הָיָה יָבֵשׁ. עַכְשָׁו אֲנִי בֶן אָדָם אַחֵר, הַנִּשְׁמָה מִתְּחִילָה לְבָעֵר
יוֹם וַיּוֹם יוֹתֵר וַיּוֹתֵר, כְּשֶׁאֲנִי קֵם מִלְמוּד הַזֶּהָר אֲנִי בְרִיָּה חַדְשָׁה. זֶה מִמֶּשׁ כָּל כָּף
מְתוֹק שְׂאִי אֲפֹשֶׁר בְּכֹלֵל לְתַאֵר.

וְאֲנִי בֶן אָדָם פְּשׁוּט אַמְרִיקָאִי [וְהַלּוּאִי וְהִיִּיתִי בֶן אָדָם פְּשׁוּט], וְאֲנִי מְתַאֵר
לְעַצְמִי, אֵלּוּ לֹמְדֵי הַכּוֹלֵל שְׁלוּמְדִים כְּבָר 30 שָׁנָה בְּכֹלֵל הָיוּ לֹמְדִים זֶהָר, הָיוּ
בוֹעֲרִים כְּמוֹ אֵשׁ לְעֵשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְהַבּוֹרָא יְתִבְרָךְ שְׁמוֹ.

הַכּוֹתֵב וְחוֹתֵם מִתּוֹךְ שִׂמְחָה גְּדוֹלָה שֶׁזְּכִיתִי לְהַפְגִּס וְלְהַרְשֵׁם בְּחִבְרַת תַּלְמִידֵי
הַרְשֵׁב"י זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ. וְנָא כְּשִׁיְהִיָּה בִּיכְלִתְכֶם לְשַׁלַּח לִי הַזֶּהָר, וְאֲנִי מוֹכֵן לְעֵזֶר
לְכֶם גַּם כֵּן בְּהַפְצַת הַזֶּהָר בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם.

אֵלֵיָּהוּ פְּלִדְמוֹן

